

www.parohiaserbanvoda.ro

Hristos Se naște, SLĂVIȚI-L!

DE CRĂCIUN HRISTOS SĂ-ȘI AFLE SĂLAȘ ÎN INIMILE NOASTRE!

†) NAȘTEREA DOMNULUI (CRĂCIUNUL)

Hristos se naște și astăzi într-o lume în mare parte la fel de indiferentă față de El ca și cea din Israelul de acum 2.000 de ani. Nașterea Sa lasă inimile celor mai mulți oameni de pe fața pământului, ba chiar a multora dintre ceibotezați, îmbisericiți, mai reci decât peștera care L-a găzduit.

Cei mai mulți dintre noi nu-L așteptăm pe Hristos. Am așteptat și așteptăm Crăciunul, dar nu pe Hristos. Am așteptat Crăciunul ca să ne bucurăm mai curând fără Hristos, iar în ziua... lui Hristos I-am răpit, I-am confiscat Darul ca să ne bucurăm după pofta noastră de acest Dar.

Unde este Hristos în zarva petrecerilor și a meselor festive de acum? Unde este Hristos în mulțimea programelor TV murdare, la care mai toți privesc? Emisiuni de doi bani, cu zgomote, nu muzici, cu aceleași glume proaste, cu aceleași hăhăieli grosolane. Cu aceleași femei care-și expun nerușinat „frumusețile”, că de, e sărbătoare.

Am uitat, nu știm să ne bucurăm creștinește, nu știm să prăznuim duhovnicește. De aceea și noi, după ce ne împlinim „rânduiala”, prezența la biserică, eventual ne cuminecăm, adesea petrecem la fel ca „lumea”, ne bucurăm cu aceeași bucurie goală, găunoasă, necurată... ne bucurăm fără Hristos!

Hristos se naște tot singur, umil și nebăgat în seamă, prea puțini magi și păstori îl mai caută acum.

Sfântul Evanghelist Ioan ne spune: „În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.” (Ioan 1, 10-11)

Și azi Fecioara Maria cu greu găsește inima în care să poată sălășlui Hristos. Cine oare o mai urmează astăzi în smerenie, în curățenie feciorelnică, în așteptare, în dragoste pe Născătoarea de Dumnezeu? „Pentru ei nu era loc la han.” (Luca 2, 7)

Hristos a venit astăzi ca să se facă fratele nostru, ca să ne facă frații Lui și să ne dăruiească viață din viața Tatălui, viață dumnezeiască, adevărată, nu poezie, nu teorie, nu logoree. Hristos S-a născut ca noi, afară de păcat. Scopul întrupării Lui suntem noi. Este nașterea noastră din nou. Aceasta este taina cea din veac ascunsă și aceasta este vestirea minunată ce ni s-a împărtășit din cer de Însuși Fiul! Dar cine le mai știe, cine le mai crede azi, cine le primește?

Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălășluit întru noi. Cuvântul era lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Între ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fiii ai lui Dumnezeu. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.

Pentru aceasta se cuvine ca noi să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite ca nu cumva să ne pierdem, căci cum vom scăpa noi dacă vom fi nepăsători la acest dar mare făcut de Dumnezeu Tatăl, ca să ne strămute pe noi în împărăția iubirii Sale. De aceea zice Duhul Sfânt: „Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu vă învățoșați inimile voastre”. Să ne apropiem deci cu încredere ca să luăm milă și să aflăm har spre ajutor la timpul potrivit. Amin! ❀

Părintele Dinu

SOBORUL PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

Cum ar putea oare mintea omenească să înțeleagă chipul uimitor ales de Dumnezeu pentru a veni printre oameni? Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu, născut din veșnicie din Tatăl, fără amestecare și fără împărțire, este zămislit în pântecele Fecioarei, fără participarea vreunui om, prin lucrarea Duhului Sfânt, și Se supune de bunăvoie legilor nașterii și creșterii, înnoindu-le. Fără a-Și părăsi natura, fără a înceta să locuiască în sânul Tatălui, Cuvântul lui Dumnezeu ia asupra Sa firea omenească și devine singurul Fiul al Fecioarei, țesând în pântecele ei fecioresc veșmântul de purpură al trupului Său. Două nașteri: una dumnezeiască și veșnică, alta omenească și supusă timpului, dar un singur Fiul, Cuvântul lui Dumnezeu făcut Om. O singură Persoană se naște din ea, Dumnezeu-Omul (Theanthropos): fără mamă, după natura Sa dumnezeiască, și fără tată, după firea omenească. El unește atât de strâns ceea ce era despărțit printr-un adânc de netrecut, încât, fără să se amestece, însușirile firii dumnezeiești și cele ale firii omenești se împletesc în El în chip tainic (perihoreză). Așa cum, aruncându-se în foc o bucată de fier, focul primește de la fier tăria, iar fierul dobândește lumina și căldura focului, la fel și aici, Dumnezeirea pătimește de bunăvoie slăbiciunea trupului și omenirea se îmbracă în slava lui Dumnezeu, așa încât Preasfânta poate fi numită pe bună dreptate Născătoare de Dumnezeu (Theotokos). „Acest nume constituie toată taina întrupării”, scrie Sfântul Ioan Damaschin, căci, „dacă aceea care a născut este Născătoare de Dumnezeu, negreșit și cel născut din ea este Dumnezeu și, negreșit, este și om”. Pruncul culcat în iesle nu este un om oarecare, chemat să primească mai târziu harul dumnezeiesc

După ce ne-am închinat în ziua dinainte, împreună cu îngerii, cu magii și cu păstorii, lui Dumnezeu Care S-a făcut om și S-a născut ca un prunc pentru mântuirea noastră, se cuvine să cinstim în această zi pe Maica Sa, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Biserica o înfățișează lângă prunc, în peșteră, arătând-o și ca unealtă aleasă și pregătită de Dumnezeu de-a lungul generațiilor, în vederea împlinirii mării taine a întrupării Sale, dar și ca pe noua Evă, prima și cea mai de seamă reprezentantă a omenirii înnoite.

ca răsplată a virtuților sale, precum sfinții și prorocii, un ales al lui Dumnezeu sau un om îndumnezeit (purtător de Dumnezeu, teofor), ci este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Sfintei Treimi, Care a luat asupra Lui firea omenească pentru a o înnoi, pentru a o recrea și pentru a reface în El Înșuși chipul lui Dumnezeu, întunecat și schimonosit de păcat.

Rai duhovnicesc al celui de-al doilea Adam, Templu al dumnezeirii, Pod care leagă pământul de Cer, Scară pe care Dumnezeu Se pogoară pe pământ și omul urcă la Cer, Maica Domnului s-a făcut mai cinstită decât heruvimii, serafimii și toate puterile cerești. Primindu-L pe Hristos, pântecele său a devenit „mai încăpător decât cerurile”, fiindcă este de acum Tronul lui Dumnezeu. Prin ea, omul este înălțat mai sus decât îngerii și slava Dumnezeirii strălucește în trupul său.

În fața unei astfel de taine, minții omenești cuprinse de uimire nu-i rămâne decât să se închine în tăcere, cu credință, „căci acolo unde Dumnezeu voiește, se

biruieste rânduiala firii”. Dimpreună cu Iosif cel tăcut, scădat în lumina aceasta străină care strălucește în întunericul peșterii, firea întreagă o contemplă pe Preasfânta, liniștită și luminoasă, așezată lângă Pruncul pe Care L-a înfășat ea însăși, așezându-L în iesle. Nicio urmă a durerilor și a osteneții care urmează de obicei nașterii; căci se cuvenea ca aceea cu trup și suflet feciorelnic, nezămisind în patimi, să nu nască în dureri. Fecioară întru zămislire, fecioară întru naștere și după nașterea Mântuitorului, ea vestește astfel femeilor bucuria și izbăvirea de blestemul pus asupra Evei, cea dintâi mamă, în ziua căderii (Facerea 3, 16).

Un nou fel de viețuire începe astăzi pentru firea omenească: căci, precum Dumnezeu a ales fecioria pentru a Se naște după trup în lumea aceasta, tot așa, prin feciorie, El voiește să intre și să crească în chip duhovnicesc în sufletul fiecărui creștin care viețuiește luând ca pildă purtarea Maicii lui Dumnezeu. (Ieromonah Macarie Simonopetrul – *Viețile sfinților*) ❖

Icoana Maicii Domnului „Betleemița”

prezentată zâmbind, în timp ce Pruncul binecuvântează cu mâna credincioșii. Chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu în această icoană este plin de afecțiune, bucurie și liniște, iar zâmbetul de pe fața ei veselește sufletele pelerinilor și ale celor întristați.

Din păcate nu există date precise despre originea icoanei. După tradiția Bisericii Ortodoxe din Betleem, icoana a fost zugrăvită de către Sfântul Apostol și Evanghelist Luca. Icoana este îmbrăcată într-o ferecătură din aur și argint deosebit de frumoasă, împodobită cu pietre prețioase, dăruită de țarina Ecaterina în urma unei minuni pe care a făcut-o Născătoarea de Dumnezeu cu ea. Când a vizitat Țara Sfântă, țarina a dăruit veșmintele ei ca să fie „îmbrăcată” Stăpâna lumii întregi. A oferit chiar și bijuteriile personale ca să fie așezate în icoană și a hotărât ca pe viitor țarinele să nu mai poarte rubine, încât acest lucru să rămână un privilegiu exclusiv al Maicii Domnului.

Un odor de mare preț al Bisericii ortodoxe „Nașterea Domnului” din orașul Betleem este icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului cunoscută în toată lumea creștină drept „Betleemița”. Icoana este unică în lume pentru că Maica Domnului este re-

Icoana Maicii Domnului „Betleemița” este prăznuită pe 26 decembrie, odată cu Soborul Maicii Domnului. ❖

DARURI ÎN POSTUL NAȘTERII DOMNULUI

✠ În data de 22 decembrie 2022 angajații de la Secția de poliție nr. 16, împreună cu domnul comandant Marian Lupu au oferit daruri copiilor din Parohia Șerban Vodă, în prezența preoților de la parohie.

Părintele paroh Dinu Pompiliu a făcut o prezentare a activităților cu copiii care se desfășoară la parohie, începând cu Grădinița „Acoperământul Maicii Domnului”.

Copiii prezenți, proveniți din familii

numeroase care au crescut la umbra bisericii, i-au colindat pe oaspeți lângă bradul împodobit.

Apoi, polițiștii au împărțit darurile pe care le-au pregătit, iar domnul comandant Marian Lupu i-a îndemnat pe copii să învețe cât mai bine la școală și le-a promis elevilor că astfel de acțiuni vor mai urma, câtă vreme vor avea rezultate bune la învățătură.

Această acțiune se înscrie între activitățile desfășurate împreună cu reprezentanții Secției 16 Poliție, cu care

avem o colaborare frumoasă, având în vedere și faptul că domnul Nicolae Zamfir, episcopul bisericii, a fost polițist în cadrul Ministerului Afacerilor Interne. *(Pr. Vlad Mindru)*

✦ Iar pe 20 decembrie 2022, la Grădinița „Acoperământul Maicii Domnului” a avut loc serbarea de Crăciun. Copii și părinți s-au bucurat de aceste momente unice în viața celor mici. Bineînțeles că la acești copii minunați a venit și Moș Crăciun, cu tolba încărcată de daruri. ✨

Colindăm colind

*Colindăm colind, colindăm frumos,
colindăm colind, Domnului Hristos.*

*Se văd în zări trei magi venind și-o stea înaintea lor
Pe drumu-i spre Ierusalim călătorind de zor
Și-acolo în Ierusalim de-un prunc au întrebat
Că steaua Lui ei au văzut și-au spus că-i împărat.*

*Colindăm colind, colindăm frumos,
colindăm colind, Domnului Hristos.*

*De-un împărat ce s-a născut noi nu am auzit
Dar mergeți voi și-l căutați că poate-l veți găsi.
Și-ndată ce-au plecat la drum cu toți se bucurară
Că steaua iar înaintea lor frumos li s-arătară.*

*Colindăm colind, colindăm frumos,
colindăm colind, Domnului Hristos.*

Și-au mers până la Betleem și-acolo au stătut

*Că steaua colo i-a oprit din drumul lor cel lung.
La ușa unui grajd ajunși înăuntru ei intrară
Iar Pruncul ce îl căutau în iesle Îl aflară.*

*Colindăm colind, colindăm frumos,
colindăm colind, Domnului Hristos.*

*Sărac în șură lângă boi, umil culcat pe paie
Așa au găsit cei trei magi pe Dumnezeu Slavei.
Dar ei pe el au cunoscut că este Împăratul
Cel bun, cel mare și cel sfânt ce lumea a creat-o.*

*Colindăm colind, colindăm frumos,
colindăm colind, Domnului Hristos.*

*Și-ndată magii s-au plecat cu bucurie mare
Și daruri din desagi au scos spre sfântă închinare
Tămâie, smirnă și mult aur Lui i-au dăruit
Ca unui om și Dumnezeu și Împărat slăvit.*

SFÂNTUL NICODIM DE LA TISMANA, DASCĂL ISCUSIT AL RUGĂCIUNII LUI IISUS

În a doua zi de Crăciun, pe 26 decembrie, Biserica îl prăznuiește pe Sfântul Cuvios Nicodim cel Sfințit de la Tismana, unul dintre marii întemeietori de așezăminte monahale și duhovnici ai Țării Românești din secolul al XIV-lea. S-a născut în anul 1310, în satul Prilep din Serbia, din neam macedo-român, fiind înrudit cu familia despotului Lazăr și a domnului Țării Românești, Nicolae Alexandru Basarab, și născut din părinți binecredincioși.

Sf. Nicodim a plecat de la Muntele Athos cu mai mulți ucenici, ajungând în sudul Dunării, aproape de Vidin, unde întemeiază două mici așezări monahale: Vratna și Mănăstirița.

În anul 1364, ajunge în Țara Românească, așezându-se pe valea râului Vodița, unde exista o mică sihăstrie întemeiată de călugări vlahi. Cu ajutorul domnitorilor Vlaicu Vodă (1364-1377) și Radu (1377-1384) și a sihaștrilor din partea locului, Cuv. Nicodim ridică mai multe chilii și o biserică de piatră cu hramul Sf. Antonie cel Mare, pe care o sfințește în anul 1369.

Apoi, pe valea pârâului Tismana, la locul numit „Cascade”, unde se nevoiau încă de la începutul secolului al XIV-lea mai mulți sihaștri, în jurul unei mici biserici de lemn cu hramul Adormirea Maicii Domnului, Cuv. Nicodim a înălțat Măn. voievodală Tismana, cu același hram, unde formează o obște renumită de zeci de călugări, care ajută la menținerea în continuare a vieții isihaste pe valea Tismanei și pune rânduiala călugărească de chinovie, după tradiția Muntelui Athos. Tot la Tismana, Nicodim înființează o școală de caligrafi și copişti de cărți bisericești, vestită în toată peninsula Balcanică.

Fiind înzestrat cu un har deosebit, Sfântul Nicodim a făcut multe și nenumărate minuni, cât a trăit, mărturiile vorbind despre izgonirea diavolilor din oameni și tămăduirea bolilor și neputințelor. Se spune că Nicodim a intrat în foc și ieșea apoi nevătămat, nefiind atins niciun petec de haină și niciun fir de păr.

Ajuns la o vârstă înaintată, Sf. Nicodim încredințează mănăstirile Vodița și Tismana ucenicului său, ieromonahul Agaton, iar el se retrage în aspră nevoiță în peștera de deasupra

mănăstirii, ce se păstrează până în zilele noastre. El cobora la Măn. Tismana doar duminica și la praznice și săvârșea Sf. Liturghie, îi vindeca pe cei bolnavi, mânca la trapeză cu părinții, sfătuia și mângâia pe toți cu cuvinte de folos, apoi urca din nou la peșteră.

Pentru sfințenia vieții sale și pentru darul vindecării a tot felul de boli, numele Sf. Nicodim de la Tismana a devenit cunoscut până dincolo de hotarele Țării Românești, printre cei vindecați de Sf. Nicodim fiind și fiica regelui Sigismund, care era bolnavă de epilepsie.

Sf. Nicodim de la Tismana s-a mutat din viața vremelnică la 26 decembrie 1406, iar sfințele sale moaște au fost îngropate în biserica Măn. Tismana, în mormântul dinainte pregătit. După ce trupul său a fost descoperit neputrezit, după ce Dumnezeu i-a proslăvit moaștele cu dar izvorător de mir și cu facere de minuni, acestea au fost scoase și puse în raclă, fiind așezate cu cinste în biserica zidită de el.

A fost canonizat probabil de Patriarhia de Constantinopol, căci Basarab cel Tânăr Țepeluș, ce refăcuse Cetatea Bucureștilor și voia să o împodobească cu sfințe moaște, vorbea deja despre Sf. Nicodim într-un hrisov din 2 aprilie 1480.

După ce Basarab cel Tânăr a dorit să ridice din Măn. Tismana moaștele Sfântului și să le ducă la București, el s-a arătat în vedenie unuia din călugări, poruncindu-i să spună egumenului să-i ascundă moaștele și numai un deget să-i ia de la mână pentru evlavia locuitorilor. Astfel că egumenul s-a conformat, a luat un deget de la mâna sfântului și mir de la moaștele sale și acestea au fost puse într-un vas de cositor, împreună cu o cruce mare de plumb, pe care o purta sfântul la grumaz, fiind așezate în sfânta Măn. Tismana până în prezent. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 DECEMBRIE 2022 - 1 IANUARIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Domnului (Crăciunul) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 26.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Soborul Maicii Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie
Marti 27.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sf. Ap., întâiul Mc. și Arhidiacon Ștefan - Utrenia, Sf. Liturghie
Sâmbătă 31.12	de la 23 ⁰⁰	Slujba de mulțumire și de binecuvântare a Noului An
Duminică 1.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†)Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; (†) Sf. Ier. Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei Duminica dinaintea Botezului Domnului - Utrenia, Sf. Liturghie

A intrat de tânăr în viața monahală la Măn. Hilandar de la Muntele Athos, unde primește ingerescul chip, ajungând mai târziu egumen al acestei lavre și chiar protoepistat în conducerea Sfântului Munte.

Nicodim s-a nevoit mai întâi în obște, apoi s-a izolat într-o peșteră de lângă Hilandar, unde a învățat să se ferească de ispite și patimi și să deprindă credința profundă și rugăciunea, fiind înzestrat cu darul mai înainte-vederii și al facerii de minuni.

În anul 1338 primește numele de Nicodim, apoi, în anul 1341 este hirotontit ierodiacon, iar în 1343 ieromonah, pentru ca mai târziu să ajungă protosinghel.

Ca egumen al Măn. Hilandar, Cuv. Nicodim a adunat în obștea sa până la o sută de călugări atoniți, greci, sârbi, macedoneni, români și bulgari, transmitându-le tuturor frica de Dumnezeu și învățăturile Sfintei Scripturi. A devenit astfel un dascăl iscusit al rugăciunii lui Iisus, un teolog profund și un părinte duhovnicesc pentru cei mai mulți, pentru aceste calități fiind căutat de sihaștri, călugări de chinovii și egumeni.

La rugămintea cneazului Lazăr, Cuv. Nicodim a mijlocit, în anul 1375, la Constantinopol, împreună cu ucenicii săi Isaia și Partenie, împăcarea Bisericii Ortodoxe Sârbe cu Patriarhia ecumenică. Patriarhul Filotei al Constantinopolului l-a apreciat atât de mult pe Sf. Nicodim, încât i-a dăruit cârja sa, trei părțicele din sfințele moaște ale Sf. Ioan Gură de Aur, ale Sf. Ignatie Teoforul și ale Sf. Mc. Teofil, moaște care se află și astăzi la Măn. Tismana, și l-a făcut arhimandrit.